

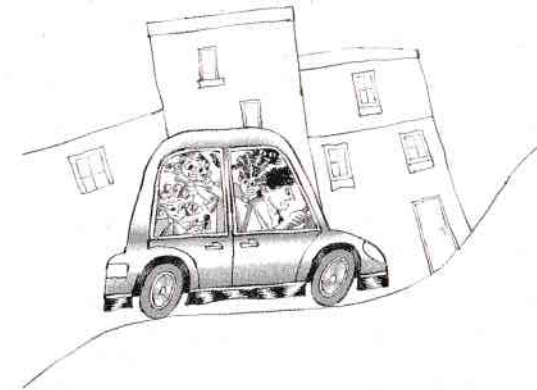
ALEX MOLDOVAN (1977, Cluj) e pasionat de literatura pentru copii și de muzică. În copilărie, a fost atât de încântat când a descoperit cărțile, încât și-a propus să se facă scriitor atunci când o să fie mare. A studiat Filozofia, are un master în teorii ale artei moderne, dar a lucrat și ca muncitor necalificat, vânzător de weekend sau librar înainte să devină traducător și să traducă peste șaptezeci de cărți. Are cont pe TikTok.

Iubește sarcasmul, adoră muzica și pizza și cântă foarte prost la câteva instrumente. E autorul cărților din seria *Olguța* și al unei distopii, *Casa* (YoungArt). I-a apărut între timp și volumul *Povestiri de citit pe sub bancă*, o carte despre niște elevi care întorc o clasă întreagă cu susul în jos. Adică despre niște elevi perfect obișnuiți.

ANDREI MĂCEȘANU (1995, Alexandria) este ilustrator și designer grafic. A ilustrat volume de filozofie și teatru antic sau cărți de poezie contemporană, dar cel mai mult îi place să deseneze cărți pentru copii. La Grupul Editorial Art a ilustrat seria *Rostogol* scrisă de Lavinia Braniște, *Legendele Olimpului* de Alexandru Mitru, *De ce și-a pierdut balaurul tableta...* și alte întâmplări fantastice de Adina Rosetti, *Iarna pe uliță* de George Coșbuc, *Petarde și pocnitori: Poveste de sărbători* de Florin Bican. Explorează diverse stiluri grafice și încearcă să găsească vocea specifică fiecărei cărți la care lucrează. Când nu desenează, îi place să cânte la tobe sau să se plimbe în aer liber.

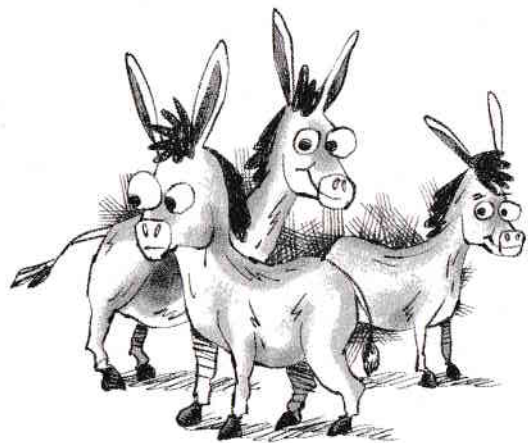
ALEX MOLDOVAN

Dani G. și castelul celor trei măgăruși

Ilustrații de Andrei Măceșanu

arthur

CUPRINS

Capitolul 1 ❖ O explozie devastatoare	9
Capitolul 2 ❖ Tata are o revelație	15
Capitolul 3 ❖ Intră în scenă Profesorul Invențio	20
Capitolul 4 ❖ Sistemul	27
Capitolul 5 ❖ Trecem mai departe	33
Capitolul 6 ❖ Atelierul	41
Capitolul 7 ❖ Am plecat!	48
Capitolul 8 ❖ Ceva plutește în aer, dar nu e aventura	50
Capitolul 9 ❖ O surpriză de proporții	56

Capitolul 10 ✿ Măgarii	62
Capitolul 11 ✿ Ne facem un prieten	67
Capitolul 12 ✿ În tren	73
Capitolul 13 ✿ Capitol fake, fără nicio legătură cu acțiunea cărții	80
Capitolul 14 ✿ La castelul Profesorului Invențio	83
Capitolul 15 ✿ Punem la cale un plan	88
Capitolul 16 ✿ Prizonieri!	94
Capitolul 17 ✿ Cine este Profesorul Invențio?	100
Capitolul 18 ✿ Lucruri pe care nu le poți face dacă nu ești viu	106
Capitolul 19 ✿ Lucruri pe care le poți face dacă ești viu	108
Capitolul 20 ✿ Guță ne vine în ajutor. Sau cel puțin încearcă	110
Capitolul 21 ✿ Se ivește o portiță de scăpare	117
Capitolul 22 ✿ Confruntarea!	123

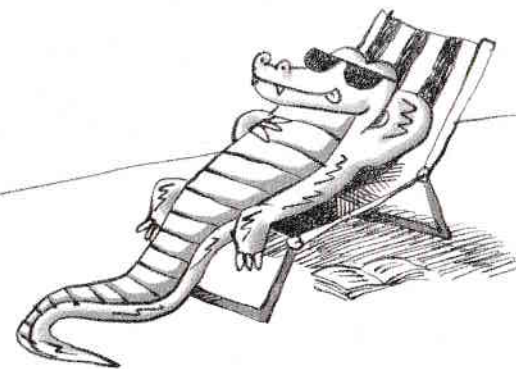
Capitolul 23 ✿ Încă un capitol fake, fără nicio legătură cu acțiunea cărții	130
Capitolul 24 ✿ Marea bătălie	132
Capitolul 25 ✿ Partea de confruntare care n-a încăput în capitolul anterior	139
Capitolul 26 ✿ Întoarcerea acasă	145

Capitolul 1

O EXPLOZIE DEVASTĂTOARE

Când casa noastră a fost aruncată în aer de o explozie fenomenală, am fost nevoiți să ne mutăm la un hotel. Unul ieftin. Mi-a părut rău, pentru că aveam o căsuță simpatică.

25 de camere.

7 băi.

5 piscine.

3 servitori.

Stăteam pe ruinele casei și contemplant dezastrul. Cel mai dezamăgit a fost tata.

— Nu pot să cred. Eram convins că șanțul de apă cu aligatori flămânzi o să oprească pe oricine încearcă să pătrundă pe proprietatea noastră de șaptezeci de hectare.

O fi el un inventator genial, dar de data asta se înșelase.

— Vai, nu, o să fim din nou săraci?
Sărăcia e supraestimată!

Asta a fost soră-mea, Amandina Savarina. Preocupările ei majore în viață sunt să-și facă selfie-uri și să salveze lumea împreună cu mine.

Apropo, eu sunt Dani G., dar sigur știți asta, fiindcă nu există chiar așa mulți copii spioni.

— RĂZBUNARE! am strigat într-un glas cu ea.

Mama ne-a aprobat în tăcere. O chema Amandorina și nu putea vorbi, așa că nu-i auzisem niciodată vocea. Știu că pare ciudat, dar vă asigur că se făcea înțeleasă fără probleme doar din felul cum ne privea.

Nu găseam, în schimb, pisica. Am început s-o strigăm disperăți.

— Guță! Guță! Unde ești, Guță?

Guță e motanul nostru (ne-am chinuit o grămadă să-i găsim numele ăsta, deci vă rog să nu râdeți). E o fostă pisică polițistă. Pun pariu că nu știți că există așa ceva. Fusesse dat afară pentru că era prea blând. Cică fraterniza cu infractorii, ceea

ce era perfect plauzibil. Era un motan negru cu maniere proaste și cu un caracter infect. Îl adoram.

— Mîiau, aici sunt! Nu-mi găseam șoricelul de pluș.

Da, Guță vorbește. E o poveste lungă. **FOARTE** lungă, și are legătură cu experimentele științifice ale tatei.

Ne-am cazat la un hotel numit sugestiv „Bună ziua, sărăcie!“, unde am fost întâmpinați de un portar într-un costum șifonat, cu un zâmbet și mai șifonat. Am încercat să ne ascundem dezgustul și am urcat în apartament, care semăna mai degrabă cu un adăpost pentru animale decât cu o locuință. Avea doar cinci dormitoare și trei băi. Ca să nu mai vorbesc de absența liftului, deși stăteam tocmai la etajul întâi.

— Uite, nu-i așa rău! E chiar... pitoresc, ne-a încurajat Amandina Savarina.

Apoi a întors privirea ca să nu vedem că plânge și și-a făcut un selfie.

Nu-i împărtășeam optimismul. Nici Guță, care a făcut o piruetă și s-a prăbușit, prefăcându-se leșinat. Deocamdată trebuia să ne adaptăm

și să găsim *rapid* o soluție pentru a reveni la vechiul nostru stil de viață.

— Îmi chiorăie mațele, a decretat tata. Nu pot gândi pe stomacul gol. Mergem la restaurant să ne punem burțile la cale. Acolo o să hotărâm ce-i de făcut.

Zis și făcut. Mâncarea îl face să aibă revelații.

Capitolul 2

TATA ARE O REVELAȚIE

Pe lângă faptul că e un bucătar genial, tata este și **un mare mâncău**. E atât de gras, încât poate fi mai ușor să sari peste el decât să-l ocolești. (Sau invers? Nu contează.)

Ne-am bucurat că aveam un motiv s-o ștergem din cocina aia. Am coborât la restaurant, unde am comandat șapte pui întregi cu cartofi

prăjiți și trei pulpe de pui. Pulpele erau pentru mine, mama și soră-mea. Guță era la regim, așa că se freca de picioarele mele și cerșea. Degeaba, mintea îmi stătea la altceva.

— Colecția mea de păianjeni veninoși... am gemut.

Membrii familiei mele s-au cutremurat. Am presupus că sufereau alături de mine. Colectionez păianjeni veninoși de o jumătate de viață.

Adică de la cinci ani, ceea ce înseamnă că am zece ani.

— Bye-bye colecție de păianjeni, a făcut soră-mea. Sigur au murit cu toții în incendiu.

Am scrâșnit din dinți și am jurat răzbunare. Pe cei care făcuseră asta, nu pe soră-mea. Pe ea se răzbunase natura deja.

— Trebuie să-l găsim pe nemernicul care a făcut asta și să ne recuperăm averea, a spus tata cu gura plină. Și să salvăm lumea!

